

FEDERACIÓ DE
MOVIMENTS DE
RENOVACIÓ DE
PEDAGÒGICA DE
CATALUNYA

Avda Drassanes, 3 08001 - Barcelona Tf. 934817388 mmp@pangea.org

Amb el patrocini de la

FUNDACIÓ
PROPEDAGÒGIC

RECUILL DE PREMSA -EDUCACIÓ-

DILLUNS 2 DE FEBRER DE 2010

DIARI DE GIRONA	Educació es compromet a mantenir la jornada intensiva aquest juliol
AVUI	Un pacte educatiu inspirat en la LEC
EL PAIS	Anàlisi: "El problema està antes"
EL PUNT	Opinió "Aprofitar el temps quan els alumnes ja saben què volen"
LA VANGUARDIA	Barcelona aspira a crear más itinerarios señalizados para niños rumbo al colegio
EL PUNT	Augmenta l'oferta escolar de Barcelona
EL PAIS	Segregar o flexibilizar la educación
EL PUNT	Passar més gana que un mestre d'escola
EL PERIODICO	Article d'Anna Ferrer: "Les idees són trossets d'or"

DIARI DE GIRONA. 31.01.10

EDUCACIÓ ES COMPROMET A MANTENIR LA JORNADA INTENSIVA AQUEST JULIOL

El director general, Camil Fortuny, ha enviat un comunicat aquesta setmana a tot el professorat

Aquest estiu, de moment, hi haurà jornada intensiva. El director general de Recursos del Sistema Educatiu, Camil Fortuny, ha enviat una carta aquesta setmana al professorat de Catalunya on deixa clar que el departament es compromet a mantenir la jornada intensiva durant aquest més de juliol. D'altra banda, anuncia que Educació augmentarà un dia més a la setmana els nomenaments per a substitucions.

Aquest últim mes el departament està demostrant un canvi d'actitud, de la que els sindicats han fet ressó. S'ha establert un full de ruta per negociar el calendari escolar, el pla d'autonomia de centres i d'altres aspectes que els representants dels professors venen reivindicant des del curs passat.

De moment, Educació ja ha avançat aquestes dues novetats. "Mantenir el calendari escolar d'enguany, tot garantint-ne la correcta preparació per a l'inici del curs escolar 2010-2011", d'una banda, i de l'altra a "augmentar un dia més a la setmana els nomenaments per a substitucions. Així, des de la segona setmana de febrer els nomenaments seran els dilluns, els dimecres i els divendres".

La carta, que s'ha enviat sota el títol Desenvolupar la LEC amb el màxim de consens de la professió, apunta que el departament està treballant en els dos primers decrets de la Llei d'Educació de Catalunya (LEC) que són el d'autonomia de centre i el de direcció. No obstant "cap dels dos no veurà la llum fins a final de curs perquè s'ha de fer tota la tramitació interna", comenta Camil Fortuny.

Voluntat de consens

D'altra banda, en la carta també es comenta que Educació "ha iniciat converses i sessions de treball amb les juntes centrals i territorials de directors i, per abordar en profunditat el decret d'autonomia, s'han convocat trobades amb tots els directors de Catalunya".

La voluntat del Departament d'Educació, a través d'aquesta carta, és "aconseguir la màxima entesa pel que fa al desplegament de la LEC".

[inici](#)

UN PACTE EDUCATIU INSPIRAT EN LA LEC

SINTONIA · L'acord que proposa Gabilondo recull l'esperit de la Llei catalana LLENGUA · No posa en entredit el model lingüístic català

CAROL BIOSCA

Promoure l'equitat i l'excel·lència educativa. Fomentar l'autonomia pedagògica, organitzativa i de gestió dels centres. Reforçar el paper dels equips directius i potenciar una nova cultura de l'avaluació, que permeti retre comptes dels resultats a la societat. Definir un currículum centrat en competències més que en matèries, que garanteixi que l'alumnat ha adquirit els coneixements bàsics en finalitzar l'etapa obligatòria. I incentivar una carrera professional basada en l'estímul i el reconeixement de mèrits.

Són frases quasi literals extretes de la proposta de pacte educatiu que el ministre d'Educació, Ángel Gabilondo, va traslladar dimecres als responsables d'Educació de les comunitats autònomes en forma de 104 mesures per a la millora del sistema. I responen gairebé amb la mateixa literalitat al text de la Llei d'educació de Catalunya (LEC) aprovada al juliol.

El document, que per primer cop preveu que qualsevol canvi normatiu derivat de l'aplicació d'alguna de les mesures s'hagi d'aprovar per dos terços dels diputats al Congrés, no fa cap referència a la petició del PP de garantir l'ensenyament en castellà a les comunitats amb llengua pròpia i tampoc a la supressió de l'assignatura d'educació per a la ciutadania, que els populars volen eliminar a la primària i al batxillerat.

Maragall va celebrar que el document que ara se sotmet a debat amb l'objectiu que a finals de febrer hi hagi un text definitiu per debatre en profunditat hagi recollit "l'esperit" de la LEC i que no qüestionï el model lingüístic de Catalunya. El conseller va aplaudir igualment que el ministeri s'hagi fet ressò de la necessitat de dotar-se de mecanismes que promoguin la continuïtat dels estudis als ensenyaments postobligatoris. La proposta estrella llançada amb aquest objectiu és modificar el currículum de 4t d'ESO per donar-li un caràcter orientador amb dos perfils, un enfocat al batxillerat, i l'altre, a la formació professional.

L'objectiu és assolir, a deu anys vista, que un 85% dels joves completin estudis postobligatoris, sobretot a la FP, una modalitat que es considera "clau" per "avançar cap a un nou model sostenible i diversificat" i que es vol potenciar ampliant la seva connexió amb l'entorn empresarial i flexibilitzant les condicions d'accés des del batxillerat i la universitat.

La proposta exemplifica la voluntat de "flexibilitzar" el sistema sense tancar cap porta. Així, a diferència dels itineraris educatius que proposava la Llei de qualitat impulsada pel PP (LOCE), la mesura que planteja el PSOE deixa oberta l'elecció per una opció o l'altra als ensenyaments postobligatoris, independentment de quina hagi estat l'opció elegida a 4t d'ESO. La idea és que en aquest curs hi hagi un tronc comú de matèries bàsiques i una diversificació de matèries en funció de l'opció elegida.

Com ja es fa a Catalunya, es proposa una avaluació externa a 6è de primària, a més d'una altra a 3r, i, pel que fa al finançament, es parla d'incrementar la inversió en educació en l'horitzó del 2015 fins a assolir un percentatge similar del PIB al que hi destinen els països europeus.

[inici](#)

ANALISIS

EL PROBLEMA ESTÁ ANTES

SUSANA PÉREZ DE PABLOS

"El pacto no va a salir". Resuenan voces agoreras cercanas tanto al Gobierno como al entorno de la cúpula de los populares. No va a salir porque el PP quiere sentarse, dar una imagen de diálogo, de razonable en los temas sociales, pero no va a dejar que el PSOE se ponga la medalla. ¿El PSOE o Gabilondo? Porque esas mismas voces aseguran que "no es lo mismo uno que otro". La cuestión es que el Gobierno está jugando sobre terreno resbaladizo. El PP se le ha adelantado presentado una propuesta la mar de concreta. Y coherente con su línea de siempre: reforzar el castellano, reformar Educación para la Ciudadanía, garantizar la libertad de elección de centro en la concertada (y, con ella, dar mayor apoyo a ésta) y dividir en itinerarios a los niños antes (en 4º de

ESO) para que los que vayan bien estudien mejor y los que vayan mal no hagan bachillerato. Gabilondo les ha comprado esta última y delicada propuesta, aunque con el destino final abierto. O sea, crear un itinerario a los 15 años para los que quieran hacer luego bachillerato y otro para los que vayan a la FP.

Me pregunto si Zapatero o el propio Gabilondo aconsejarían a un supuesto hijo suyo que sacara un 10 de media en 3º de ESO que cursara luego la línea de la FP. La respuesta sincera es evidente: no. Y dice muy poco del apoyo que debería recibir la FP. Es más, se contradice con el discurso del Ejecutivo de que hay que apoyarla. Irá a esa línea el que en 3º saque un 4 de media, o menos. La línea de los buenos y la de los malos. Es contra lo que el PSOE se ha rebelado tantas veces.

Los que saben mucho de educación no universitaria no hacen más que repetir que el problema del fracaso escolar no está en 4º de ESO. Es más, en este curso ya hay diversificación, varias vías para elegir. Y es innegable que unas son más fáciles que otras. No se llaman así (la de FP y la de bachillerato) precisamente para no castigar aún más a la pobre FP. El curso más difícil y el que más se repite de la ESO es 3º. Los problemas educativos de los alumnos que fracasan se ven desde 1º o incluso desde primaria. Multitud de profesores están cansados de decirlo. Entonces, ¿por qué no apostar por la prevención? Cada chaval es un mundo. Si no se le apoya a tiempo, es decir, antes, no se le recupera. Es así. Y no es creíble que un chico que haga la línea de FP en 4º de ESO, es decir, que ya va regular o mal, se pueda sacar luego un bachillerato.

[inici](#)

EL PUNT. 31.01.10

OPINIO

APROFITAR EL TEMPS QUAN ELS ALUMNES JA SABEN QUÈ VOLEN

El ministre espanyol d'Educació, Àngel Gabilondo, ha aconseguit una fita inèdita: presentar una proposta per retocar l'educació secundària obligatòria sense que s'hagin esverat ni el Partit Popular ni les comunitats que, com Catalunya, tenen competències exclusives en aquesta matèria. Els canvis anunciats afecten de ple quart d'ESO, que el ministre vol convertir en un curs orientatiu cap al batxillerat o la formació professional, pensant sobretot en els alumnes que arribats a aquest punt ja tenen clara la via per la qual optaran. D'aquesta manera hi hauria un tronc comú d'assignatures i un altre d'específic amb un contingut més professional o més enfocat cap al batxillerat, segons les preferències de l'alumnat. A més, tant una via com l'altra donarien el títol d'ESO i permetrien que l'alumne s'hi repensés quan hagués acabat el curs.

És una mesura assenyada. Pel que fa al PP, és normal que l'aplaudeixi perquè recull en part la seva petició d'allargar el batxillerat (a la pràctica, quart d'ESO funcionaria com un curs preparatori). També satisfà els populars la intenció de Gabilondo de fer una avaluació externa a sisè de primària i a tercer de secundària a tots els centres de l'Estat. D'aquesta manera s'aconseguiria tenir una idea global del coneixement de totes les matèries, però sobretot del nivell de castellà, una obsessió dels populars a Catalunya. La mesura, que des d'aquí considerem del tot innecessària perquè ja sabem de sobres que no és pas la salut del castellà el que ha de preocupar-nos (sinó del català o fins i tot de l'anglès), podria tenir malgrat tot un efecte inesperat. Demostrar una vegada per totes la demagògia que sobre aquesta qüestió es fa tan sovint.

[inici](#)

LA VANGUARDIA. 01.02.10

BARCELONA ASPIRA A CREAR MÁS ITINERARIOS SEÑALIZADOS PARA NIÑOS RUMBO AL COLEGIO

El Poblenou estrena un modelo participativo de ruta escolar para que los chiquillos ganen autonomía | La idea es que usen el camino niños de 8 años, pero las familias recelan | Los niños saben que pueden pedir ayuda en tiendas con el adhesivo verde

Ir cada mañana solos al colegio en la gran ciudad era cosa común para los niños hace treinta años, pero con el tiempo las calles se fueron endureciendo a golpe de tráfico e incluso las aceras empezaron a ser percibidas como territorio inhóspito. En 1996, un libro del pedagogo italiano Francesco Tonucci, *La città dei bambini* (La ciudad de los niños), abrió los ojos a las ciudades de Europa sobre la necesidad de tener más en cuenta a los críos para convertirse de ese modo en urbes más amables con toda la población.

Así surgieron los caminos escolares, itinerarios estudiados y señalizados para guiar a los chiquillos en su ir y venir de la escuela, a los que Barcelona se apuntó en fecha temprana. La escuela Tàbor, en el Eixample, fue la gran pionera en 1999. Siguió esa estela otros colegios de otros distritos, con caminos que perduran o que han ido languideciendo.

En este curso, diez años después de aquel estreno, los barrios del Poblenou han dado vida a una experiencia que el Ayuntamiento juzga singular, y que querría ver exportada a otras áreas de la ciudad. Se llama Camí Escolar-Espai Amic y es una red de caminos escolares entre los quince centros educativos de esa zona, que ha sido diseñada con la participación de padres, profesores y representantes de la administración local. El primer tramo se inauguró el pasado 31 de octubre.

"Al principio, las familias se imaginaban el camino escolar como una especie de pasarela de su casa al colegio", bromea FlorMajado, jefa de acción educativa del Institut Municipal d'Educació de Barcelona (IMEB). Luego, todos han ido viendo que un camino escolar bien logrado es mucho más que eso. "Se sustenta en el concepto de ciudad educadora, de que para educar a un niño hace falta toda la tribu –recuerda Montserrat Ballarín, concejal de Educación–. Y el espacio que los niños recorren desde que salen de casa hasta que llegan a la escuela es también una oportunidad educativa, para aprender autonomía y seguridad".

Impulsan la iniciativa desde el ámbito municipal el citado IMEB, el área de Seguridad y Movilidad, y los distritos. Actualmente hay caminos escolares –en funcionamiento, diseño o estudio– en el entorno de 47 colegios (véase el gráfico), y el Ayuntamiento quiere llegar a 60 al final del mandato.

Los caminos están indicados con pintadas en el suelo y señalización vertical o semáforos en ciertos cruces y pasos de cebra, elegidos según las rutas más usuales de los alumnos entre domicilios y escuela, detectadas con encuestas a las familias. En el Poblenou, además, 120 tenderos han pegado en sus escaparates el adhesivo verde "camí escolar, espai amic" para que los niños sepan que pueden entrar ahí si se pierden, tienen que llamar a casa o precisan alguna ayuda.

Los promotores de los caminos escolares sostienen que los niños de 8 años ya pueden ir solos al cole, pero las familias se muestran aún precavidas. "Hay que sensibilizar a la ciudadanía para recuperar espacio para el peatón –tercia Maribel Cruset, responsable del servicio municipal de Educación Viaria, también implicado en el proyecto–. Quizá así en unos años se conseguirá que los niños de 8 años vayan solos a la escuela". Por lo pronto, la didáctica que la Guardia Urbana realiza al respecto en las aulas se concentra en los alumnos de 10 a 12 años.

Que algún día la mayoría de los chiquillos de la ciudad circulen a pie rumbo a clase es una realidad parcial en algunas zonas. Ejemplos: el Camí Amic de la Esquerra de l'Eixample –que agrupa a cinco escuelas– celebrará este curso su décimo aniversario; en Nou Barris, la escuela Prosperitat, rodeada de calles estrechas, creó un camino en el curso 2005-2006; y en Sarrià-Sant Gervasi existe un pedibús (un adulto recoge a varios niños para llevarlos al cole).

"Un camino escolar es también un campo de pruebas para que los pequeños aprendan a comportarse en el espacio urbano y tener cultura viaria –dice Francesc Narváez, concejal de Movilidad–. Y los padres tienen que acompañar el mensaje. No sirve de nada hacer esfuerzos de señalización si luego los padres cruzan el semáforo en rojo". Y ese talante debería extenderse a todos, recalca Flor Majado, porque "los adultos, por el mero hecho de serlo, tienen responsabilidad educativa con los niños".

"SI VAS ANDANDO SOLO AL COLE APRENDES COSAS POR TI MISMO"

Alumnos de once años de la escuela pública Antoni Brusi explican las ventajas de transitar por la red de caminos escolares del Poblenou | Las familias temen mucho el tráfico. "Yo quiero venir sola, pero mi madre no me deja", confiesa Laura | "Por la calle te sientes más segura al ver el camino verde en el suelo, así no te angustias", dice Eva

El camino escolar encarna los sueños de independencia, teñida de responsabilidad, de muchos niños del mundillo urbano, pero esas ansias chocan con los miedos de los padres, muy inquietos ante el tráfico. El camino escolar se presenta como un proyecto a largo plazo, razonan sus promotores, y como tal exige un cambio de mentalidad de unos y otros (padres, niños y, sobre todo, conductores) a la hora de encarar el desplazamiento de chiquillos solos, de ida y vuelta del cole.

Tres alumnos de la escuela pública Antoni Brusi, que forma parte de la red de caminos del Poblenou, cuentan en un encuentro con La Vanguardia cómo se sienten ante esta iniciativa, y dejan entrever que sus progenitores sufren mucho ante tanto coche. Los que tienen de 8 a 12 años han recibido este curso un brazalete fosforescente para ir por el camino.

"Yo quiero venir sola al colegio pero mi madre no me deja, también porque viene mi hermano de 9 años y así ella nos acompaña a los dos", dice Laura García, de 11 años, que cursa 6.º de primaria. Ir al Brusi andando desde su casa les lleva diez minutos.

Asiente a su lado su compañera Eva Pedraz, también de 11 años, y relata una historia similar: "Vengo al colegio con mi madre o con mi padre, son diez minutos caminando; la verdad es que a mí me da igual venir sola o acompañada, pero tengo que cruzar la calle Marina, que es muy larga, y siempre hay alguien que se salta semáforos".

Ahí está la incongruencia, se duele Sara Navas, una editora de 44 años, madre dos niños que también van al colegio Brusi. "La gran paradoja del camino escolar es que los padres de los alumnos también somos conductores, y no siempre respetamos las normas", arguye.

Albert López, de 11 años, que suele cruzar solo el puente de Marina para ir a jugar al fútbol al campo de la estación del Nord con su amigo Enric, narra una vivencia parecida. "Normalmente no vengo solo a la escuela, porque tengo un hermano de 8 años –aclara–. Cuando está malo y se queda en casa, sí que vengo solo".

Los tres niños ven grandes ventajas en el camino escolar que, acotado por pintadas verdes en el suelo, les indica la ruta más segura hacia sus clases, su patio, sus profesores y sus amigos. "Ir sola al colegio te hace más independiente y también es más divertido, porque te encuentras con amigos por el camino y puedes ir charlando –razona Laura–. Si vas andando solo al cole aprendes cosas por ti mismo, te haces mayor". Albert le ve más utilidades: "Por la tarde, al salir, puedes seguir el camino para ir al parque a jugar con los amigos". Para Eva, el camino es un elemento tranquilizador: "Por la calle te sientes más segura al ver el camino marcado con pintura verde en el suelo, así no te angustias".

del Brusi, querría "más señalización vertical en los cruces cercanos al entorno escolar"; y Jordina Vidal, una ingeniera de 44 años, madre de otros dos alumnos, sueña con "una ciudad para niños, que sería así una ciudad para todos, porque las ciudades actuales están pensadas para hombres de 20 a 50 años y adaptarlas a los niños es humanizarlas".

La escuela Antoni Brusi se halla en el tramo de caminos escolares del Poblenou abierto el pasado octubre, que incluye también las escuelas Bogatell y Vila Olímpica y la guardería La Mar Xica. Los tramos restantes se inaugurarán a partir de mediados de año.

[inici](#)

EL PUNT. 31.01.10

AUGMENTA L'OFERTA ESCOLAR DE BARCELONA

Hi haurà més de 3.000 places noves, que es repartiran en 412 centres, un dels quals de nova creació

El dimarts 2 de febrer que ve comença el període de preinscripció i matriculació del curs 2010/2011 als centres públics i concertats de la ciutat que imparteixen ensenyaments de segon cicle d'educació infantil i ensenyaments obligatoris, és a dir, de tres a setze anys. Al voltant de 13.500 famílies de Barcelona matricularan els seus fills i filles per primera vegada a P3. A Barcelona Ciutat l'oferta total de places ha augmentat en més de 3.000 respecte al curs passat, i s'ha incrementat sobretot en les franges d'infantil, en què hi ha 1.300 places més, i primària, en què n'hi ha 1.850 més que el curs anterior. Les famílies empadronades a Barcelona poden fer la inscripció al centre escolar de primera opció al qual vulguin accedir o també a través d'internet.

Una de les principals novetats de la campanya de preinscripció i matriculació del curs 2010/2011 és l'avançament del calendari del procés respecte als altres anys, amb motiu de l'avançament previst pel Departament d'Educació de l'inici del curs vinent al 7 de setembre. Respecte a l'any passat, en què les jornades de portes obertes als diferents centres escolars van començar a mitjan mes de febrer, en aquesta ocasió, ja en tornar de les vacances de Nadal, els centres escolars van penjar els cartells en què s'oferien els dies que es podia visitar l'escola. Això es va fer en previsió que el procés de preinscripció s'avançava gairebé dos mesos respecte al curs passat, en què va començar el 19 de març.

A la ciutat de Barcelona participen en el procés de preinscripció i matriculació un total de 412 centres educatius, 231 de titularitat pública i 181 de titularitat privada concertada.

Els alumnes que participen en aquest procés són, principalment, els nens i nenes nascuts el 2007 que començaran P3 el curs vinent. A la ciutat de Barcelona, l'oferta inicial a P3 serà de 13.867 places. En total, en ensenyament infantil, a Barcelona s'oferiran 41.350 places, 1.300 més que el curs anterior, en què se'n van oferir 40.050. També creix l'oferta a primària, que passa dels 78.950 llocs que es van oferir el curs 2009/2010 als

80.800 que s'ofriran aquest curs. En canvi, a ESO es registra una disminució de l'oferta, ja que es passa dels 56.670 llocs de l'any passat a uns 56.220 llocs per a aquest any. Així doncs, l'oferta global de places a la ciutat de Barcelona augmenta i passa de les 175.670 que hi havia el 2009/2010 a les 178.735 que hi ha aquest any i que representen un augment de 3.065 places. A Catalunya, el curs que ve Educació oferirà 1.032.382 places escolars, 23.362 més que el 2009.

En el procés de preinscripció del curs vinent l'oferta s'amplia amb un nou centre d'educació infantil i primària que començarà a funcionar amb dos grups de P3 el setembre que ve: l'escola Congrés-Indians, al districte de Sant Andreu. Segons fonts del Consorci d'Educació de Barcelona, amb la creació d'aquesta escola es dona resposta a l'increment de demanda de places que s'ha produït a la zona. Excepcionalment, en aquest procés l'àrea territorial de proximitat d'aquesta escola serà tot el districte.

Segons ha avançat la regidora d'Educació de l'Ajuntament de Barcelona, Montserrat Ballarín, es preveu que el 90% de les persones preinscrites podran entrar a l'escola seleccionada com a primera opció i el 98% aconseguiran entrar en un dels sis centres que hagin seleccionat. Ballarín ha defensat el model educatiu de proximitat que permet, assegura, que una família pugui aspirar a una escola del seu entorn més immediat. Un dels criteris d'aquest model és l'àrea territorial de proximitat, que inclou com a mínim les tres escoles públiques i els tres centres concertats més pròxims al domicili familiar. Segons Ballarín, aquest model «és una eina per millorar la convivència i permet que l'escola sigui, a més d'un lloc on es fan les hores lectives, un espai per fer activitats extraescolars i relacionar-se amb els nens del barri.

Des de mitjan gener, les famílies empadronades a la ciutat han rebut a casa una carta informativa i un pla personalitzat en què s'especifiquen la seva àrea territorial de proximitat i la llista dels sis centres amb més puntuació, a més d'altres informacions. A més, les famílies amb fills amb edats en què es canvia el cicle formatiu també han rebut la guia Barcelona és una bona escola, una publicació elaborada per l'Ajuntament de Barcelona i el Consorci d'Educació de Barcelona, en què consten els 412 centres, públics o concertats, que ofereix la ciutat. La guia també facilita les dades per poder accedir als diversos serveis d'informació i suport educatiu, així com els òrgans de participació de la comunitat educativa.

D'altra banda, el consorci donarà a conèixer aviat el calendari de preinscripció de les escoles bressol, que es gestiona des d'aquest organisme. Es preveu que el procés de preinscripció en aquest àmbit comenci al maig.

Inscripcions als centres o a la web

Del 2 al 16 de febrer del 2010 totes les famílies que participen en el procés han de sol·licitar plaça escolar a través d'un imprès de sol·licitud oficial que poden trobar als mateixos centres educatius, a la pàgina web del Departament d'Educació o a l'oficina d'atenció del Consorci d'Educació de Barcelona. La sol·licitud de plaça s'ha de presentar al centre demanat en primera opció, de manera presencial o per internet. Excepcionalment també es pot presentar a l'oficina d'atenció del consorci o a les oficines d'atenció ciutadana de l'Ajuntament de Barcelona. En el cas que un centre no disposi de prou places per atendre la demanda, hi ha un conjunt de criteris de prioritat d'admissió regulats per llei que permeten puntuar i ordenar les sol·licituds.

L'existència de germans al centre o el fet que els progenitors o tutors legals hi treballin en el moment de la preinscripció són els criteris de prioritat d'admissió que més puntuen (40 punts), seguits de la proximitat de l'escola al domicili (30 punts).

La proximitat al domicili es valora a través de les àrees territorials de proximitat, de manera que una família pot obtenir puntuació de 30 punts quan l'escola que vol escollir en primera opció és dins d'aquesta àrea. Les àrees territorials de proximitat que s'apliquen al segon cicle d'educació infantil i primària, és a dir, de tres a dotze anys, a la ciutat de Barcelona es calculen a partir de l'illa de cases on està situat el domicili familiar de l'alumne.

[inici](#)

EL PAIS. 01.02.10

SEGREGAR O FLEXIBILIZAR LA EDUCACIÓN

Separar a los alumnos de 4º de ESO despierta juicios encontrados en los expertos - Las medidas en torno al pacto requieren un gran esfuerzo económico

"¿Se conseguirá más calidad y menos fracaso anticipando la selección de los estudiantes en la ESO? ¿Se trata de impulsar la lógica de la selección -lo más temprana posible- o la del aprendizaje para todos, de un sistema capaz de dar respuestas diferenciadas a personas distintas? En otras palabras, ¿tenemos que construir un sistema educativo del siglo XXI en el que quepan todos o hay que ir de nuevo a un sistema del siglo XIX en el que, más allá de la primaria, sólo invirtamos en la educación de unos pocos?"

Algunos especialistas se quejan de que se recurra de nuevo a cambiar el sistema

El asesor educativo del Banco Mundial Juan Manuel Moreno asegura que es necesario contestar a estas preguntas para que el pacto por la Educación que el Gobierno está promoviendo quede claro. Unos creen que la medida más novedosa planteada en el documento para el pacto presentado la semana pasada por Educación - hacer dos vías en 4º de ESO, una orientada a la FP y otra, al bachillerato- es, efectivamente, para flexibilizar el sistema. "La clave es no crear vías que no conduzcan a ningún sitio", dice el presidente de la asociación de directores de centros públicos (Fedadi), José Antonio Martínez, recordando que la propuesta es que cualquiera de las dos vías, al final, no cierren la puerta ni del bachillerato ni de la FP: todos los alumnos elegirán lo que quieran.

Sin embargo, los que hagan la vía de la FP en 4º no estarán bien preparados para hacer luego el bachillerato. "No son vías, son niveles, uno alto y otro bajo", se queja el profesor de la Universidad de Valencia José Gimeno Sacristán. Para él, la idea de que los buenos irán hacia el bachillerato y los malos, que suelen ser los socialmente más desfavorecidos, hacia FP, está en otro punto del documento, el que dice que la evaluación de 3º de ESO servirá para "orientar" al alumno hacia una u otra vía. Para Moreno, esa iniciativa es "otro intento de acercamiento por parte del Gobierno para no frustrar de entrada las posibilidades de pacto. Imagínense las consecuencias organizativas y presupuestarias de la puesta en marcha de estos perfiles en los institutos. En todo caso, sería viable plantear una mayor optatividad en 4º, pero veo difícil ir más allá sin terminar pasándonos a la propuesta del PP de, simplemente, reducir la ESO en un año [y hacer un bachiller de tres cursos en vez de los dos actuales]".

El presidente de Fedadi (que defiende la iniciativa, y el bachillerato de tres años) también ve esas las dificultades técnicas, aunque no le parecen insalvables, de encaje con otras medidas ya en marcha como la diversificación curricular (clases reducidas con contenidos suavizados) o los programas de cualificación profesional inicial (PCPI) para los chicos en riesgo de fracaso, donde aprenden los rudimentos de un oficio, obtienen un certificado profesional y la oportunidad de sacarse igualmente la ESO o pasar a la FP de grado medio. Otra de las iniciativas del documento de pacto es que a todo alumno que vaya a repetir 3º de ESO se le ofrezca la posibilidad de ir a uno de esos programas, uno de los cuales, los PCPI, es de hecho iniciar la FP. Sobre estas alternativas siempre ha planeado la amenaza de segregación, y sus defensores apuntan que la clave del equilibrio está en que sean opciones minoritarias, que no se generalicen.

Para Gimeno, todo esto puede volver a desprestigiar la FP como opción de segunda, para los peores alumnos, a no ser que se haga de una vez una formación profesional de mucha calidad y con una buena y amplia oferta. Ésta es la intención expresada por el Gobierno, a la vez que se hace un sistema flexible, con muchas vías de entrada, salida y regreso entre la ESO, el bachillerato, la FP y la universidad. Pero es un proyecto muy caro, como muchas otras iniciativas que recoge el documento: más plazas de educación infantil, refuerzos y apoyos tempranos, una carrera docente que permita escalar según los méritos, en definitiva, más medios y mejores profesionales. "Hay poca conciencia en el documento sobre las enormes implicaciones presupuestarias", dice Moreno.

Se trata, en cualquier caso, de infinidad de medidas básicas cuya puesta en marcha tiene más que ver con el dinero que con las posibilidades que permite la legislación. José Torreblanca, uno de los autores del texto Un pacto de estado para mejorar la educación en el estado autonómico, del colectivo Lorenzo Luzuriaga, admite bondades en la propuesta ministerial, pero se queja de que, al final, se vuelva a querer solucionar todo a través de la ley, a través del cambio del sistema educativo. Precisamente, a Julio Carabaña, profesor de la Complutense, la reforma de 4º de ESO le parece "trivial", ya que, asegura, "todo lo que quieren hacer se podía haber hecho con la LOGSE [ley del PSOE, de 1990], la LOCE [del PP, 2003] y se puede hacer con la LOE [norma actual, de 2006]".

[inici](#)

EL PUNT. 01.02.10

EL LECTOR ESCRIU

PASSAR MÉS GANA QUE UN MESTRE D'ESCOLA

ANNA MOLAS. VIC (OSONA)

La situació que estem vivint els substituïts d'Educació de la Generalitat és cada dia més precària. I això què ho fa? Aquest curs el departament ha posat en marxa els nomenaments telemàtics. Per als que no coneixeu aquest calvari, vol dir que la gent que estem a les llistes de substituïts ens connectem a la xarxa per saber si se'ns ha adjudicat una vacant en algun centre. Resultat? Manca total de transparència i molta impotència.

Des de l'estiu que estic esperant que m'adjudiquin un lloc de treball i no puc saber si m'avisaran o, ni tan sols, si ho faran al llarg d'aquest curs. I això que ja fa uns tres anys que treballo per al departament. Encara més: encara s'obre la borsa cada any per tal que la llista de mercenaris de l'ensenyament continuï allargant-se i cada cop hi hagi més persones treballant en males condicions, sense feina fixa ni assegurança, tot esperant el xiulet que t'avisa que ja tens feina! Potser només uns dies, però seràs feliç perquè treballes, i no saps si el mes següent tindràs tanta sort. Per tot això, senyor Maragall, digui'ns quin futur ens espera i si realment seria millor deixar de banda la nostra vocació, per buscar una feina que ens assegurï el pa i la dignitat.

[inici](#)

EL PERIODICO. 01.02.10

ENTREVISTA A ANNA FERRER

"LES IDEES SÓN TROSSETS D'OR"

Nens invidents i dones discapacitades tiren endavant estudiant i treballant

L'altre dia vaig estar a la nostra escola de secundària per a nens invidents. És un centre d'educació inclusiva que, a més de nens cecs, acull nens amb discapacitat física i nens a qui se'ls han mort els pares o que estan infectats pel VIH.

Sempre que arribo, un grup de 20 o 30 joves m'envolta i un d'ells comença a preguntar: «Sister [així és com em diuen a Anantapur], ¿com estàs?». Després em pregunten com estan Moncho i Visha, la seva dona. I com està la meva filla Yamuna. Després, procedeixen a interessar-se per cada nét, del primer a l'últim. I després, per tots els de la Fundació. I jo els confirmo que estem tots estupendament. I afegeixo: «Si tots vosaltres esteu bé i contents, llavors, nosaltres també ho estem». Però ells insisteixen: «No, sister, si TU estàs bé, llavors nosaltres estem bé». Al final, arribem a un acord i a la conclusió que si tots estem bé, tot va bé.

Quan l'altre dia els vaig anar a veure, aquest grupet encara era a l'aula, malgrat que ja s'havien acabat les classes. Els vaig preguntar per què no estaven jugant. Van respondre que per a ells no hi havia temps d'esbarjo, que estudiaven després de classe, i també els dissabtes i els diumenges. Vaig estar a punt de dir: «¡Déu meu, que terrible!». Però llavors em vaig adonar que ells eren els famosos estudiants de desè i a l'Índia hi ha un examen públic en aquest curs, últim de secundària, quan els nens tenen 14 o 15 anys. I l'han d'aprovar si volen cursar estudis superiors o accedir a una feina bàsica. I encara hi ha molta canalla sense discapacitat a les nostres aldees que no l'arriben a superar. En aquell moment vaig pensar que valia més que callés perquè aquells nens invidents es juguen el seu futur en aquell examen.

FA 15 ANYS, la majoria dels nens cecs i amb altres discapacitats ni tan sols estaven escolaritzats. L'any 1995, quan vam començar la nostra primera escola d'educació primària per a nens cecs en un dels nostres pobles, després d'haver motivat durant uns quants mesos els pares, vam acabar tenint tan sols tres alumnes el primer dia. Els pares no sabien que existia el sistema braille i no els volien enviar a l'escola perquè pensaven que l'altra canalla se'n riuria.

En aquells temps, quan vaig visitar un dels pobles, els pares d'un dels pocs nens que estudiaven a la nostra escola van venir cap a mi i van posar els nostres treballadors pels núvols. Sorpresa, els vaig preguntar les raons. Em van explicar que no tenien cap intenció d'escolaritzar el seu fill cec, però el personal de la Fundació va anar al seu poble per convèncer-los, no una ni dues ni tres vegades, ¡sinó 100! Al final, es van cansar de sentir-los i van enviar el nen a l'escola. I ara ells estaven entusiasmats perquè el seu fill aprenia a llegir i escriure. Motivar la gent fins al punt d'arribar a fer-se pesat no és la millor estratègia, però a vegades, ¡funciona! Avui, gairebé el 100 % dels nens cecs en edat d'anar a primària estan escolaritzats.

LES IDEES SÓN com les llavors, a vegades germinen i floreixen en boniques plantes i arbres, i altres vegades es queden només com a llavors. Tenim sis tallers d'artesanía en els quals 200 joves amb discapacitats fan preciosos articles que venem al nostre campus i també exportem a Espanya per a les nostres botigues solidàries. Aquest bonic projecte va néixer d'una idea llançada a finals dels anys 90, mentre Vicente i jo érem a Mallorca, conversant a casa de la Dolors, una de les nostres responsables més antigues. La Dolors em va ensenyar una petita bossa feta d'una fibra seca. Em va dir: «Anna, ¿per què no intentes trobar un material com aquest a Anantapur i que les nostres dones a les aldees facin productes d'artesanía? Podem exportar els productes a Espanya i millorar els ingressos de les dones». La Dolors va dir que aquestes bossetes estaven fetes en un país africà i es venien molt bé als mercats mallorquins. Quan vaig tornar a Anantapur vaig estar molt ocupada i durant algun temps no vaig mirar res d'allò. Al cap d'un temps vaig començar a rebre alguns correus electrònics a manera de recordatori preguntant per les bosses. Així que vam enviar dos o tres treballadors a investigar si existia algun material similar. I vam trobar el jute, una fibra natural fina i llarga que, després del cotó, ocupa el segon lloc en producció i varietat de productes elaborats. Precisament a Bangla Desh i a l'Índia es produeix el millor jute del món.

QUAN VAIG PENSAR en qui hauríem de seleccionar per aprendre a fer els productes de jute, vaig voler donar l'oportunitat a les joves que tenien alguna discapacitat però que encara tenien unes mans hàbils. Molt aviat, el primer grup de noies va venir al nostre campus per a una entrevista (algunes caminaven sobre les mans i els genolls; d'altres anaven en tricicles, en cadires de rodes o croses; d'altres eren noies sordes o amb una lleugera discapacitat mental...). Quan les vaig saludar, em vaig preguntar si podrien fer productes amb la qualitat suficient per exportar-los. Un any després, elaboraven productes de gran qualitat. Ara, tenim centres de jute, paper maixé, bijuteria, brodats, costura i crockery (vaixela).

En una família pobra cada persona ha de contribuir a l'economia familiar, fins i tot els més petits. Quan no pots perquè estàs malalt, ets gran o tens alguna discapacitat, et perceben com una càrrega. Si ets una dona encara és pitjor, perquè difícilment et casaràs i llavors seràs una càrrega de per vida. La pobresa també és cruel. Quan els pares estiguin cansats i desesperats, assenyalaran la persona amb discapacitat i es preguntaran per què va haver de néixer. Ara la vida d'aquestes 200 noies que es dediquen a l'artesanía constitueix una revolució silenciosa. Disposen d'ingressos regulars, d'un compte bancari i alguns estalvis, i ¡moltes d'elles s'han casat!

Les idees són com trossets d'or: no ens en podem riure mai o no les podem descartar com impossibles d'aconseguir.

[inici](#)